

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 8 вересня 2009 року № 33 (301)

ПРАВДИВА ІСТОРІЯ – УСПІШНЕ МАЙБУТТЯ

Голова Служби безпеки України Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО

Підпільники у лісі.

"Олена". Друкарка Болехівського районного проводу ОУН. Вбита у травні 1950 р.

ОЧІ НЕСКОРЕНИХ ДИВЛЯТЬСЯ У НАШІ ДУШІ

Документи з раніше засекречених архівів СБУ допомагають українцям глибше зрозуміти, як і заради чого ішли на загибель воїни УПА.

Марта РИМАР

Упродовж року Служба безпеки України, очолювана Валентином Наливайченком, здійснила воістину державницький крок, зорганізувавши всеукраїнське ознайомлення з виставкою "Українська повстанська армія. Історія нескорених". Близько 500 світлин, документів з радянського та німецького архівів, внутрішніх документів Організації Українських Націоналістів та УПА з вересня 2008 до травня 2009 року побували в усіх обласних центрах України. За попередніми підрахунками, неспростовні факти про УПА на власні очі побачили більше 65 тисяч осіб, відбулися численні екскурсії (близько 1100). Унікальна експозиція складається з 31-го стенду, де містяться фотокартки та документи, що десятиріччями приховувались в архівах НКВС-КДБ, оскільки є переконливим та промовистим джерелом об'єктивної інформації про УПА.

З мічених плином часу світлин дивляться на нас, нині сущих українців, очі тих наших братів і сестер, котрі півстоліття тому воювали на своїй кревній землі за свою Богом дану державу, за життя і процвітання Великої української нації. Боролися з двоголовою гідрою – коричневою та червоною чумою. Почасти без надії на блискавичну перемогу у тій борні. Одначе – за наше майбуття. Такого масового спротиву чужинській окупації не знала жодна нація світу.

Закінчення на 2-й стор.

ПОГЛЯД ЕКСПЕРТА

ЕПОХА НАРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ,

або Українська криза: вчора, сьогодні, завтра

Олександр СУГОНЯКО,
президент Асоціації
українських банків

Національне господарство України, після отримання країною незалежності, успадкувало з радянської економіки фундаментальні диспропорції та суперечності.

Виробничі потужності українського господарства у структурі, кількості і якості його продукції не відповідали комплексу потреб українського суспільства, адже наявні потужності формувалися під потреби іншої держави – СРСР.

Україна не потребувала, наприклад, такої кількости і таких видів озброєнь, які міг виробляти її ВПК, що, до того ж, був суттєво залежним від коопераційних поставок з колишніх радянських республік.

Проте, з іншого боку, для її сільського господарства було недостатньо продукції свого сільгоспмашинобудування. Не вистачало зерносховищ, елеваторів.

Металургійний і хімічний комплекси створювалися під масштаби споживання СРСР, а не України, тому їхня потужність перевищувала її потреби. Потужностей, наприклад, легкої, електронної промисловості в країні не вистачало для забезпечення внутрішнього попиту.

При тому, що основні виробничі фонди вже тоді потребували оновлення, а структура суспільного виробництва характеризувалася вкрай неефективним використанням ресурсів. Такий стан господарства має назву – "глибока структурна криза".

Господарству також була притаманна і криза недовиробництва в окремих галузях, що обслуговували потреби населення країни. Коріння цієї кризи пострадянського господарства України – у відповідних пріоритетах економічної політики СРСР.

Криза перевиробництва, яка є фазою економічного циклу ринкової економіки, до примусової, командної економіки не має відношення. Проте перевиробництво мало місце в названих вище та інших галузях.

Якщо до цього додати, з одного боку, радикальне погіршення родючості землі, виснаження родовищ корисних копалин, погіршення екології, аварію на ЧАЕС, а з іншого – безбожність, моральну кризу тогочасного українського суспільства, постає вражаюча картина суспільно-економічної кризи, залишеної у спадок від розвалу СРСР.

Завдання щодо її подолання стояло перед владою вже незалежної України. Проте до його виконання влада не приступила. Змалілий посткомуністичний людський матеріал у владі був не здатний до такої широкомасштабної державної роботи.

Тягар цих проблем ліг на плечі народу, а квазікерівники нової держави зосередилися на виконанні інших завдань, притаманних їхній природі.

За роки незалежності в країні запроваджена імпортозалежність практично всіх галузей економіки, навіть сільського господарства і харчової промисловості. Легка і машинобудівна промисловості ледь жевріють.

Частка сировинних галузей (металургії і хімія) склала майже 50% в експорті країни, а весь експорт склав 40% ВВП у 2008 році. Ця експортна монозалежність та негативне сальдо торгового балансу в 13 мільярдів доларів США стали головною економічною причиною обвалу курсу гривні наприкінці 2008 року.

Закінчення на 7-й стор.

СЛАВА УКРАЇНІ!

СЕРПНЕВІ ХРОНІКИ З КРИМУ

22 серпня 2009 року національно-демократичні сили – КУН, УНП, РУХ – з державними і партійними прапорами та громадяни-патріоти взяли участь у протесті проти дій московських шовіністів, які в центрі Сімферополя розгорнули прапори, під якими воювала армія Власова, а сьогодні вони є державними прапорами РФ, і відзначали день державного прапора Росії. Лунали гасла: "Власовці, геть з Криму!", "Слава Україні!", "Героям слава!". Громадянам, які підходили до нас, ми пояснювали, що українці в Росії працюють на благо держави, а росіяни в Україні займаються руйнацією суверенної держави і намагаються приєднати її до міфічного утворення з центром у Кремлі.

* * *

23 серпня 2009 року біля пам'ятника Т.Г.Шевченку о 9 годині ранку згідно з Указом Президента України В.А. Ющенка представники влади в АРК, представництво Президента України в Криму і громадяни взяли участь у заходах до дня державного прапора України. Начальник почесної варти віддав рапорт Голові ВР АР Крим А.Гриценку.

Оркестр виконав гімн України і був піднятий прапор України. Урочистим маршем пройшли військовослужбовці гарнізону.

У нас, громадян-патріотів України, був піднесений настрій і ми щиро вітали один одного з днем державного прапора України.

* * *

23 серпня 2009 року об 11 годині в центрі Сімферополя відбувся інформаційний мітинг, приурочений до дня пам'яті жертв комуністичного і нацистського режимів. Майоріли прапори держави і партій з траурними стрічками. Згідно з ухвалою ПА ОБСЄ, 23 серпня проголошено у Європі днем пам'яті жертв тоталітарних режимів та ідеології комунізму і фашизму. 70 років тому, 23 серпня 1939 року, в Москві підписано низку договорів між СРСР і Німеччиною. Людиноненависницька політика двох імперій принесла народам Європи геноцид, військові злочини і злочини проти людства, ціна яким – десятки мільйонів жертв. Мітинг, що ініціював Меджліс, а підтримали КУН, УНП, РУХ та громадські організації, відкрив заступник голови Меджлісу Рефат Чубаров. Відслужили молебень.

* * *

24 серпня 2009 року представники національно-демократичних сил – партій КУН, РУХ, УНП, Собор – та громадських організацій відзначили день народження держави. Біля пам'ятника Т.Г.Шевченку зібралися патріоти, прийшли представники шкіл, а також учні української школи-гімназії та школи №43. Цей день вшановують протягом років тільки представники партій і громадських організацій, а кримська влада – відсутня.

Мітинг відкрили гімном України. Священнослужителі – Єпископ Сімферопольський і Кримський Климент УПЦКП, отець Віктор (Гуменюк) УГКЦ – відслужили молебень за Україну. До пам'ятника Шевченкові принесли квіти. Приємно, що прийшло багато молодих людей, які були запрошені для участи в концертній програмі біля пам'ятника. Шкільні ансамблі виконали хореографічні постановки і вірші. У виступах заступника представника постійного представництва Президента України в Криму В.Б.Пробий-Голови, керівників кримських організацій всеукраїнських партій НРУ – Л.Пілунського, Меджлісу – Р.Чубарова, КУН – В.Овчарука, Української громади – В.Хмеловського лунали привітання на честь України. Головну увагу виступаючі приділяли молоді, бажаючи, щоб вони добре вчилися і приходили до влади на всіх рівнях, а також захищали права громадян, Конституцію і закон України, територіальну цілісність держави. Всі виступаючі закінчували промову словами – "Слава Україні!", у відповідь лунало – "Героям слава!".

Василь ОВЧАРУК,
голова КО КУН

СПІВЧУТТЯ...

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття Голові Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Михайлу Зеленчуку з приводу смерти його дружини **Лідії Романівни**.

Пішла з життя чесна й благородна людина, котра власним життям і вчинками утверджувала Українську державу.

Україна втратила одну із кращих своїх доньок. Це непоправна втрата для рідних і друзів, колег і знайомих.

Конгрес Українських Націоналістів з глибоким сумом сприйняв гірку звістку про смерть Лідії Романівни Зеленчук-Лопатинської, котра була великим борцем за національно-демократичний розвиток держави.

Світла пам'ять про Лідію Зеленчук-Лопатинську назавжди залишиться в наших серцях.

Головний Провід Конгресу
Українських Націоналістів

ПРАВДИВА ІСТОРІЯ – УСПІШНЕ МАЙБУТТЯ

ОЧІ НЕСКОРЕНИХ ДИВЛЯТЬСЯ У НАШІ ДУШІ

Стрільці УПА тренуються. Калущина

Це її, Українську Повстанську Армію, француз Де Голль з неприхованою заздрістю назвав історичним феноменом національно-визвольної боротьби. Це їм, тим відчайдухам, завдячують всі наші нинішні можновладці, які вже у незалежній Україні отримали шанс посісти високі державні посади та врешті-решт увійти (чи вляпатись – хто як) в історію у чині державних мужів.

Ініціаторами і натхненниками подорожуючої експозиції стали Служба безпеки України, Центр досліджень визвольного руху за участи Українського інституту національної пам'яти. В її основу лягли матеріали галузевого держархіву СБУ та архіву Центру досліджень визвольного руху. Мета – по справжньому державницька: подати цілісну картину народження та діяльности УПА, її цілей та методів боротьби за українську державність. Як повідомляє прес-служба СБУ, практично в усіх областях України, де побувала виставка, основна експозиція доповнювалась документами та експонатами, пов'язаними з історією визвольного руху саме в цьому регіоні.

7 вересня у приміщенні Служби безпеки України відбулося урочисте завершення діяльности виставки та підбиття підсумків цього проекту. З цього приводу Голова Служби Безпеки України Валентин Наливайченко зокрема зазначив: "Нашим завданням було донести правду про те, чим був і є Український визвольний рух. Ми прийняли ухвалу про те, що Центр досліджень визвольного руху працюватиме в СБУ на постійній основі й надалі вивчатиме розсекречені документи й ті архіви, що надходять до нас від приватних осіб, зокрема громадян України. З цього року цей Центр працюватиме також у Національній академії СБУ. Відтак викладання історії в нашій Академії буде проводитися на правдивих матеріалах".

"І нині у дискусіях довкола УПА, на жаль, звучить набагато більше емоцій, ніж конкретної інформації, – наголосив у своєму виступі директор галузевого Державного архіву СБУ Володимир В'ятрович. – Ми переконані, що навіть ця невеличка частина світлин, що містяться в галузевому Державному архіві СБУ, здатна передати дух тієї героїчної епохи, показати людей, які боролися за нашу з вами незалежність. І, власне, додати більше фактажу в дискусії про УПА".

Заступник директора Центру національного відродження ім. Степана Бандери Віктор Рог подякував усім, хто долучився до дослідницької роботи, спрямованої на розкриття правди про УПА: "Десятиліттями йшла фальсифікація цієї боротьби і дискусія, чи правильно вони робили, що захищали рідну землю... Саме робота науковців, дослідників, які по зернинках збирали цю історію, відкинула звинувачення у колабораціонізмі. Отже, дослідницька робота проведена. Тепер потрібна популяризаційна робота, що є широким полем дій для письменників, журналістів, кінематографістів".

Глава СБУ Валентин Наливайченко нагородив почесними відзнаками громадських діячів, керівників обласних музеїв, працівників СБУ, які сприяли організації та проведенню виставки на місцях. З-поміж них – Інститут суспільних досліджень у Дніпропетровську, Центр досліджень визвольного руху у Львові, Центр національного відродження імені С.Бандери у Києві, Чернівецький обласний художній музей, Чернігівський літературно-меморіальний музей-заповідник М.Коцюбинського, Вінницький обласний краєзнавчий музей, Полтавський краєзнавчий музей, Волинський краєзнавчий музей, Дніпропетровський національний університет імени О.Гончара, Державний архів Луганської області та Кіровоградський обласний музей.

Поза сумнівом, популяризацію документів про УПА слід щонайактивніше проводити і надалі, адже радянські ідеологічні штампи, запроваджувані у суспільну свідомість десятиліттями, досить живучі й донині. Тому доти, поки до серця кожного українця не дійде документальна правда про Нескорених, – націєтворчу і державотворчу діяльність подібних акцій важко переоцінити.

Марта РИМАР

Фото Богдана ЗАХАРЯКА
та з архівів експозиції "Українська повстанська армія. Історія нескорених".

Експозиція викликає непідробну цікавість у всіх відвідувачів

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Володимир МАНЬКО,
заступник голови КМО КУН

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБГОВОРЕННЯ

ПРЕЗИДЕНТА НА ПЕРЕПРАВІ НЕ МІНЯЮТЬ

Останнім часом на усіх українських медіа тільки й чутно розмови про політичні рейтинги. Ще б пак! Новітнє модне слово. Рейтинг – наче клеймо, що чіпляють на політика чи політичну силу, тим самим підштовхуючи людей до автоматичного та підсвідомого вибору на користь того, у кого найвищий показник. Мовляв, лише він – єдиний достойник. І навпаки, в кого рейтинг низький – це вже як вирок, тобто шансів немає. Не заперечуючи використання досягнень новітніх технологій у політиці, застерігаю українців від такого вкрай спрощеного підходу до питання політичного вибору та раджу усім обирати політиків насамперед за іншим показником – конкретними справами на користь України.

Декілька слів про загальне визначення, що таке рейтинг. Це оцінка, порядок чи класифікація якогось специфічного явища за прийнятою шкалою. Політичний рейтинг – чисельний показник рівня оцінок діяльности політика чи політичної сили, який базується на результатах голосування, соціологічного опитування, анкетування тощо. Політичний рейтинг вимірюється у відсотках.

У цій статті хочу зупинитись на рейтингу чинного Президента Віктора Ющенка як кандидата у президенти на другий термін та коротко проаналізувати його. Нагадаю, що наразі рейтинг Віктора Ющенка, як нас переконують, перебуває десь на рівні декількох відсотків.

Рейтинги потрібно розділяти на реальні та потенційні. На мій погляд, той рейтинг Ющенка, що нам малюють медіа, є реальним. Він справді невисокий. У державі криза: падає виробництво, скорочуються робочі місця, нестабільна грошова одиниця та інші економічні негаразди. За цих обставин усі критичні стріли летять насамперед у бік Президента. Мало хто з пересічних українців бере до уваги той факт, що за економічну та соціальну політику в державі відповідає інший державний інститут – уряд.

Наступний чинник, що суттєво впливає на реальний рейтинг В.Ющенка – безпрецедентна інформаційна війна, яку розгорнули проти нього "двоголові" російські імперіалісти-реваншисти та їхні поплічники в Україні. Використовуючи потужні російські та українські медіаресурси, вони планомірно та систематично нав'язують українцям брехливі тези про начебто недієздатність та неадекватність діючого Президента.

У контексті інформаційної війни нещодавно ми стали свідками такої собі психологічної атаки. Маю на увазі звернення президента РФ Медведєва від 11 серпня 2009 року, в якому він накинувся на Президента України. Його біснувата пихатість та зухвалий тон вразили усіх українців. Безумовно, мішенню атаки був не лише Президент України особисто, а й усі українці. Зробивши таку заяву, теперішнє керівництво Росії засвідчило свою готовність далеко піти у своїх намірах повернути собі Україну. Я маю на увазі військове вторгнення. Донесення до українців саме цього месиджу і було головною метою звернення напередодні початку президентської кампанії в Україні.

Таким чином свідомість українця кодується на певну установку, суть якої зрозуміла – Президента В.Ющенка потрібно усунути від влади, натомість обрати потрібну Росії людину. Нагадаю, що в 2004 році ми вже мали практику втручання Росії у наш виборчий процес. Проте тоді фокус не пройшов. Сподіваюсь, що так буде і цього разу.

Переконаний, що у В.Ющенка є великий потенційний рейтинг. Він у нього – найбільший серед усіх головних кандидатів. Ті реальні відсотки, що зараз мають Янукович, Тимошенко, Яценюк чи Литвин, є для них практично остаточними. Для Ющенка ж ті декілька реальних відсотків, що він зараз має, – є лише стартовими. За вдалої кампанії Ющенко може суттєво наростити свій рейтинг. Потенціал для цього є. Головна мета для Ющенка – пройти у другий тур. Там він безперечно переможе свого візаві, хоч хто б ним був. Основними конкурентами у першому турі у чинного Президента будуть Тимошенко, Яценюк та Литвин.

Для виходу в другий тур Віктору Ющенку, на мій погляд, потрібно публічно підсилити проукраїнську та продержавницьку риторику, робити впевненіші практичні кроки щодо захисту українських цінностей та донесення до українців правди про історію рідного краю. При цьому рішуче реагувати на заяви, на кшталт тієї, що виголосив Медведєв, показавши тим самим свій незламний внутрішній український стержень, що здатний очолити захист України та українців, хоч як би розгорталися подальші події. Така жорстка поведінка суттєво додасть підтримки українців та зростання реального рейтингу.

Крім того, у передвиборчій кампанії Ющенка має бути родзинка. Як приклад – проект нової Конституції, що він пропонує винести на люди. Це дуже вдалий політичний крок. Повністю погоджуюсь з Президентом у тому, що за діючої Конституції ладу в державі вже не наведеш. Необхідна нова. Публічне та всебічне її обговорення з метою прийняття на всенародному референдумі, але вже після президентських виборів, – ось що потрібно для нарощення реальної підтримки, а відповідно й реального рейтингу Ющенка.

Як один з інших варіантів, можливо розглянути ідею проведення дочасних парламентських виборів, ще до президентських. Підстави є – це фактична відсутність більшости у 226 голосів з представників двох відомих фракцій у парламенті, яка була сформована восени 2007 року, та бездіяльність законодавчого органу у питаннях протистояння кризі. Замість копіткої законотворчої роботи та прийняття необхідних країні економічних антикризових законів, депутати блокують трибуну. Скажіть, скільки відсотків українців готові підписатись під другою підставою? Вважаю немало.

І це лише декілька прикладів перетворення потенційного рейтингу на реальний.

Рейтинги, рейтинги... Та хіба в них річ? Хіба наші політики повинні діяти лише з метою набуття високого рейтингу? Хизуватись ним, виголошувати солодку брехню замість гіркої правди, щоб подобалось електорату? Ні, ні і ще раз ні!!!

Справжні українські політики-патріоти, не озираючись на рейтинг, засукавши рукава, просто роблять справу для будівництва та зміцнення держави, назва якій – Україна. Саме таким є чинний Президент Віктор Ющенко. Не ідеалізуючи його, ставлю собі та усім читачам запитання – чи варто його міняти? Відповідь очевидна – в жодному разі!!!

КУН У ДІЇ

"ЗАХИСТИМО ДЕМОКРАТІЮ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ"

З нагоди 18-ї річниці України національно-демократичні сили Львівщини провели 30 серпня 2009 р. біля пам'ятника Т.Г.Шевченку у Львові загальнообласне віче під гаслом: "Захистимо демократію і незалежність". Її підсумком стала резолюція, у якій, зокрема, сказано:

"Українці!

Перед нашою державою сучасність поставила нові виклики: зовнішньополітична загроза з боку Росії; глобальна економічна криза, що сьогодні торкається кожного українця; роз'єднання національно-патріотичного політичного табору та розгубленість виборців. Пам'ятаючи про жертви минулих поколінь та відповідальність за подальшу долю Держави, українські національно-демократичні сили повинні відповісти на зовнішні та внутрішні загрози.

Підтримуємо державницьку позицію Президента України Віктора Ющенка, який послідовно захищає національні інтереси, нашу свободу і Незалежність, протистоїть Москві у її прагненні перетворити Україну на новітню колонію.

Саме тому уся пропагандистська машина Кремля та його прислужників в Україні розгорнула масову наклепницьку кампанію проти нашої країни та нашого Президента. А російський президент Медведєв заявив, що українським президентом може стати будь-хто, тільки не Ющенко.

У відповідь на московське: "тільки не Ющенко" відповімо українським: "Тільки Ющенко"!

Закликаємо усіх українців активно протистояти потужній інформаційно-пропагандистській експансії антиукраїнських сил.

Вважаємо, що так звана Конституційна реформа 2004 року та діяльність окремих політичних сил у Верховній Раді дискредитували поняття демократії та призвели до колапсу влади в Україні.

Висловлюємо підтримку проекту Конституції, висунутого на всенародне обговорення Президентом України Віктором Ющенком. Новий Основний Закон покликаний ліквідувати розбалансованість та безвідповідальність влади, посилити захист прав і свобод громадян, розширити народовладдя, відкрити шлях до політико-правового забезпечення системних реформ в Україні.

Закликаємо усіх громадян нашої держави до активної участі в обговоренні проекту нової Української Конституції. Переконані, що із врахуванням зауважень науковців та громадськості Основний Закон може набрати реальної легітимності та бути прийнятим на всеукраїнському референдумі.

Непрофесійна та популістська діяльність Уряду, вислужування реальної більшости Верховної Ради перед інтересами олігархічно-кланових груп призвели до зубожіння значної частини населення України. Більше того, останні урядові та парламентські рішення прямо перерозподіляють кошти державного бюджету між членами найбагатших сімей, погіршуючи матеріальне та соціальне становище мільйонів українських родин, відбираючи майбутнє у наших дітей. Прямою загрозою для демократії є і прийнятий фракціями БЮТ, регіонів та комуністів закон про вибори президента, що фактично усуває народ від контролю за виборчим процесом і передає владу двом олігархічним кланам.

Вимагаємо від прем'єр-міністра України перестати займатися передвиборчим популізмом, а разом із Верховною Радою напрацювати і прийняти реальну програму подолання економічної кризи.

Молодим політикам національно-демократичного спрямування, імовірним кандидатам на посаду глави держави сьогодні слід вгамувати амбіції, спрямувати їх на консолідацію усіх державницьких сил навколо визнаного лідера нації Віктора Ющенка і йти на вибори єдиною командою.

Тому вимагаємо від усіх політичних сил, які позиціонують себе як державницькі та патріотичні, провести "круглий стіл" за участю громадських, ветеранських організацій та незалежних профспілок з метою висунення єдиного кандидата в Президенти України.

Нині, в час великої небезпеки для нашої свободи і Незалежності, закликаємо усіх українців активно ставати під прапори українського Президента Віктора Ющенка і спільно творити масовий Рух Опору антиукраїнським силам: олігархічним кланам Януковича та Тимошенко, комуністам та зовнішнім загрозам. Захистимо наші найвищі цінності: демократію і Незалежність!

Українці! Не будьмо байдужими! Сьогодні ми відповідальні за долю Української держави і нації, за майбутнє наших дітей!"

Комітет захисту демократії
Національно-демократичних
сил Львівщини

БУДЬМО ПИЛЬНІ

Володимир ФЕРЕНЦ

КОМУ ПОТРІБНА ГРА У "FAILED STATE"?

Мені набридло чути і читати оте занепадницьке "Failed state", яке деякі українські журналісти навчилися тиражувати з неприхованою зловтішним коментарем російською: "несостоявшаяся страна". Це можна сприйняти від негромадян України, яким не дуже вигідна сильна Україна – у них власні пріоритети. У моєму уявленні український, не чужий, журналіст – це, в першу чергу, добре поінформований і розумний громадянин. А яка розумна людина скаже не раз і не два таке огидно-погане про свій дім чи родину? "Failed state" – це держава-викидень, що не житиме. Нормальний громадянин так про свою державу точно не скаже. Україна таки відбулась як держава. Багатьох з нас вона в теперішньому стані рішуче не влаштовує, але це не дає нам права опускатись до самоприниження. Це небезпечна гра на чужу публіку і на чужих дядьків, які придумали для України "Failed state", щоб отак ненав'язливо дати українцям знак – Україні кінець.

Звідки в нас ця погана мода видавати себе за розумника чи благопристойного негідника, радо тиражувати чужі погані оцінки нашого дому? Може, вже досить солі на українську рану? Не це хочеться чути від освічених людей, які бачать і розуміють трохи більше, ніж проста людина в трудах. Нещодавно натрапив на інтернет-публікацію "Failed state" Украина и визит Патриарха Кирилла" Вячеслава Піховшека ("Главред", 03.08.09) і зрозумів – треба якось зупинити оту негідну гру словами "Failed state". Стаття фактично ні про що – перелік приватних аргументів на користь поганої думки про державу. Цього й так забагато. А про московського патріарха чомусь не написано практично нічого. Пригадую телевізійні виступи пана Піховшека і впізнаю той самий стиль – розлога балаканина і завершальна фраза з наголосом. Тоді він був на боці президента Кучми, служив чинній владі. Тепер він проти націонал-демократів і чомусь незвично проти президента. Він сміливо пише таке: "Украина в своем нынешнем состоянии фактически является "failed state" ("несостоявшееся государство"), т.е. несостоятельным, неудавшимся государством, не способным проводить эффективную внутреннюю и внешнюю суверенную политику в интересах своих граждан".

Далі пішли якісь сентенції про нелюбов народу до податківців та міліціонерів, армію, що "является перманентной угрозой и для своих, и для иностранных граждан", про нужденні профспілки і тричі мертве громадянське суспільство і завершується критикою Президента, для годиться. Легкий жаль за режимом Кучми, захист совкового зросійщеного чиновництва-"золотого кадрового резерва" і, здається, більш нічого "нового"... Про газ – не нове. Проте Піховшек таки сказав: "Украина платит за непродуманное и непросчитанное противостояние России". Порада одна – треба вирішувати проблеми. А що, коли більшість проблем України породжена тим, що вона має проголошену незалежність? Тоді всі українські проблеми незручно вирішувати на нашу користь і по правді. Порадити нема чого, крім як іти здаватися, тож навіщо повторювати оте "Failed state", солоденько підтакуючи сильнішим українським "друзям"? Ну що скажеш на Піховшекове – "Возвращаясь к визиту Патриарха Кирилла – разве не прав он, заявляя: "голод, усиленный еще и природными катаклизмами, привел к тому, что погибло огромное количество людей, – в Украине, Поволжье, Северном Кавказе, Южном Урале, Западной Сибири, Казахстане" (я не согласен со словами о "природных катаклизмах")? Нужно признать, что Голодомор был не геноцидом этнических украинцев, а средством уничтожения экономически самостоятельных собственников, – в том числе и в Украине, где от него погибли не только этнические украинцы". Далі хвала патріаршій мудрій критиці західного споживацтва, ніби ніхто не бачив фото патріарха з дуже дорогим годинником на руці.

Втомивши читача нудним обгрунтуванням непотрібності Україні єдиної помісної церкви, пан Піховшек виголошує свою кінцеву сакраментальну фразу: "Церковь не может решить проблемы государства, но не может не реагировать на проблемы паствы. И пока Украина будет оставаться "failed state", всегда найдутся те, которые будут пенять на зеркало, откладывая визит к хирургу". А чому не до стоматолога чи кардіолога, адже український медіа-простір в тандемі з політикою викликає зубний біль? А для тих, кому ще не набридло грати роль українського "кривого дзеркала", не варто вмирати від власного "чорного гумору" – можна обрати собі для гарного життя хоча б Росію, яка точно є не Failed state. Саме так порадив шановному Піховшекові один з інтернет-користувачів. А інший розумно зауважив, що Україна не Failed state, бо Росія поки що не відрікається від вкраденої "позорної" історії Русі, без якої... Таки правда, Піховшек іноді підштовхує до цікавих висновків.

м. Івано-Франківськ

***

У день Національного Державного Прапора України патріотичні сили Костопільщини вирушили в село Берестовець, а згодом в урочище Старий Дуб, де вічним сном спочивають троє сотенних та сорок бійців УПА, які віддали своє життя за Україну в далекому вже 1944 році.

І ГОРДІСТЬ, І БІЛЬ ЗА ПРАПОР ДЕРЖАВНИЙ...

Молебень на могилі розпочав священик місцевого храму отець Сергій. Почергово слово брали відомі в районі представники національно-патріотичних сил. Богдан Праск зачитав зразок Присяги вояка УПА, Ростислав Ягнич декламував власні поетичні рядки, Влас Жданюк поділився спогадами про воєнне лихоліття, Роман Плескач розповів про героїзм воїнів УПА. Та найболючішим був виступ Степана Мирончика з села Базальтового, котрий з сумом повідомив, що за декілька днів до свята у їхньому селі зі щогли біля місця вшанування Тараса Шевченка зник державний прапор. Місцеві патріоти повідомили про це в усі відповідні органи, але й у день свята щогла сиротливо стояла порожньою. Ось би нашим силовим структурам згадати радянські методи, придушивши деякі життєво необхідні органи в добре відомих столярних виробах представникам місцевих осередків партій, які на білокам'яну моляться. І злочинець знайшовся б миттєво. Та чи то влада в Базальтовому якась не та, чи держава й прапор для неї не такі?

Жахливо писати про це вже на 19-му році незалежності, але мусимо ще й проконтролювати, чи буде знайдено та покарано ту потвору, яка зазіхнула на святиню, за яку мільйони українців віддали життя. До слова, народ складав вже такі рядки: "Життя паршиве до холери, і дух народу занепав. Не ставте пам'ятник Бандері, а створюйте нову УПА!".

Юрій ЛИСЕЦЬКИЙ

***

МАЙБУТНІХ ЗАВОЙОВНИКІВ ГОТУЮТЬ НА ТЕРЕНАХ КРИМУ

13 серпня в Сімферополі завершив роботу 5-й міжнародний молодіжний козачий табір. У ньому дітей від 9 до 18 років з України, Білорусі та Росії посилено вчили битися врукопашну, орієнтуватися на місцевості та навичкам альпінізму. Табір був прикрашений переважно російськими імперськими знаменами. А організатори заходу навіть не приховували, що ставлять за мету виховання нового, антинатівськи налаштованого покоління, яке усвідомлює "єдінство времєнно раздєльонного руского народа".

Кримська організація КУН занепокоєна подібними проявами та здійсненням широкомасштабних заходів на різних рівнях у Криму. "П'ята колона" під різними гаслами виховує молоде покоління громадян України у любови до Московії й ненависті до всього українського.

Чи можна спокійно спостерігати, як у твоїй державі під чужими прапорами навчають молодь захищати інтереси сусідньої держави?! Цей тренувальний табір юних козаків готує нових завойовників, які налаштовані безапеляційно антинатовськи. Але у фундамент цього виховання закладається міна сповільненої дії. Молодих людей переконують, що їх, "рускіх", тимчасово розділили, а вони підростуть і виправлять "помилки" сьогоднішніх керівників і об'єднають всіх в "Єдіноє отєчєство". Тоді стануть повноправними наглядачами і агресорами поневолених народів в імперії...

Професійні провокатори під брехливими гаслами заливають отруту в молоді душі, щоб від імені слов'ян повести у завойовницькі походи "гарматне м'ясо", як і до цього водили.

Таких таборів на теренах України, а зокрема в Криму, не повинно існувати. Організаторів необхідно попередити, а в разі невиконання – застосувати всі засоби для заборони таких навчань на територіях, які є дуже чутливими до проявів тих чи інших політичних спекуляцій.

Можу навести приклад. У День Росії кошторис витрат АРК на помпезні заходи склав 700 тис. грн. На День незалежності України 24 серпня – все кругом тихо. Тільки партії КУН, УНП, РУХ, УРП і громадські утворення проводили мітинги і невеликі заходи за свій кошт.

Василь ОВЧАРУК,
голова КО КУН

***

ПСЕВДОІНТЕЛІГЕНЦІЯ НА "ІНТЕРІ"

Спогадом з совєцького минулого стала зустріч на "Інтері" з Патріархом Московським Кирилом. Ми, українці, вже звикли до відкритої полеміки, а тут – дібрані люди з підготовленими запитаннями, як у Радянському Союзі, чи сьогоднішній Росії. Вважаю, що організатори цього заходу не лише зневажили досягнуті демократичні цінності народу України, а й принизили Патріарха Московії, який має достатню освіту і міг би достойно відповісти і на незручні запитання, що залишилися без відповіді.

Мене, наприклад, здивувала порада Патріарха не згадувати історичних осіб, які розколюють суспільство. Гадаю, цей заклик суперечить не лише людському уявленню про порядність, а й самій християнській моралі, бо виникає запитання: "А як же тоді бути з ІСТИНОЮ"? Виходить, коли якийсь наш національний герой оббреханий (а вони оббрехані всі), то нехай так і залишається? Тобто ми повинні поступитися істиною заради свого спокою, мусимо жити лише інтересами тіла, а не духу?

Викликає також внутрішній протест твердження Патріарха, що лише гітлерівський режим був людиноненависницьким, а сталінський, мовляв, був лише репресивним. Стосовно Росії, то це, мабуть, так і є, а щодо України, то сюди йшли карателі з інструкціями "уничтожать видних людей, которие могут влиять на общество". Отже, репресії проводилися не з політичної необхідности, а знищувалась народна еліта, щоб цей народ, ніби овець без пастухів, було легше загнати в комуністичну отару. То чим же сталінський режим добріший за гітлерівський?

Володимир ТОВКАЧ.
Сумщина

позиція

Борис КУШНІРУК

БОРГИ РОСТУТЬ – БО ВОНА ПРАЦЮЄ?

Куди ж пішли десятки мільярдів гривень, залучені урядом Тимошенко?.. Нарощування державного боргу, який "нам необхідно збільшувати", – цинічна політика...

Так, лише днів десять минуло після категоричної заяви прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко про те, що неправдивим є твердження, згідно з яким перерахування в держбюджет прибутку НБУ є емісією. У пані Тимошенко гроші, які Нацбанк зараховує на рахунки уряду, не будуть емісією. І хоч трісни.

І ось знову Юлія Володимирівна порадувала громадян України новим економічним відкриттям.

Виявляється, "нам не просто можна, нам необхідно збільшувати борги", – наголосила вона. Поки що їй не вдалось разом з Партією регіонів поділити "по-чесному" нацбанківські 10 мільярдів гривень, тому є бажання ще десь позичити грошей, щоб їх так само "чесно" розподілити, наприклад, між будівельниками, що пов'язані з БЮТ, або земельною мафією – при роздачі земельних активів. Куди ще гроші пристроїти, пані Тимошенко завжди знайде, аби в борг дали.

УСПІХИ БОРОТЬБИ З КРИЗОЮ?

І нічого, що вся країна з жахом змушена спостерігати за відвертою непрофесійністю економічної політики уряду та неадекватністю заяв прем'єр-міністра. Це лише з вуст наших урядовців можна почути про успіхи в боротьбі з економічною кризою, тоді як в реальності економічна ситуація в країні продовжує погіршуватися. Зменшуються доходи юридичних та фізичних осіб, зростає кількість реально збиткових підприємств, уже некерованими темпами підвищуються обсяги простроченої заборгованості підприємств як перед банками, так і одне перед одним. В таких умовах банки відмовляються кредитувати підприємства, які дедалі більше потерпають від браку оборотних коштів.

Унаслідок відверто непрофесійної та популістської політики карколомними темпами зростає дефіцит державного бюджету, внутрішній та зовнішній державні борги. Так, за період з жовтня 2008 до серпня 2009 року обсяг облігацій внутрішньої державної позики (ОВДП), випущених урядом, зріс із 8 мільярдів до майже 70 мільярдів гривень. За період з листопада 2008-го до серпня 2009-го обсяги ОВДП, що знаходяться в портфелі Національного банку, зросли більше як у тисячу сто разів – з 30 млн. грн. до 33 мільярдів 872 млн. Тобто йдеться про пряму емісію Національного банку, який друкує гроші для закриття дірок державного бюджету. А це, своєю чергою, неминуче веде до зростання цін та процентних ставок за кредитами, знецінення гривні щодо іноземних валют, падіння доходів мільйонів українських громадян.

І КУДИ Ж ПІШЛИ ЗАЛУЧЕНІ КОШТИ?

Цікаво, а куди ж пішли ті десятки мільярдів гривень, залучені всередині країни та за її межами урядом Тимошенко?

Може, хтось чув про реалізацію урядом інноваційних проектів? А може, комусь довелося побачити інформацію про фінансування проектів з енергозбереження? Ні, усі набрані запозичення спрямовані виключно на поточне проїдання та закриття фінансових дірок НАК "Нафтогаз", що виникли внаслідок укладання в січні поточного року під прямим тиском пані Тимошенко вкрай збиткових та кабальних газових угод.

ХТО ДАЄ УРЯДУ В БОРГ?

Єдиними кредиторами, які ще готові давати українському уряду в борг, є Національний банк та міжнародні фінансові організації. Кожний бажаючий може зайти на сайт НБУ й побачити, що на відкритому ринку уряду вдається залучати гривневі кошти лише на короткий строк і під захмарні 25-28% річних, що характеризує фінансовий статус позичальника як банкрута.

При цьому навіть за таких відсотків уряду вдається залучати на кожному аукціоні в кращому випадку по декілька десятків мільйонів гривень. Ще слід зауважити, що рівень процентних ставок, за якими залучає кошти уряд, є найкращим для українських позичальників. Вважається, що в будь-якій країні уряд є найбільш платоспроможним та надійним позичальником. Тобто підприємства за такої бюджетної та економічної політики уряду можуть отримати кредит не менше як під 30% річних. І якщо це так, то можна уявляти собі фінансовий стан підприємств, які не можуть залучити кредити не на таких убивчих умовах.

У такій ситуації заяви прем'єр-міністра про бажаність та необхідність нарощення зовнішніх позик вражають своєю неадекватністю. Посилання на приклади низки розвинутих країн, що мають обсяг державного боргу на рівні 70–100% від річного ВВП, є вкрай демагогічними та непрофесійними.

ЯКИЙ РОЗМІР ДЕРЖАВНОГО БОРГУ Є ПРИЙНЯТНИМ

Давайте визначимось, які ж фактори визначають те, наскільки рівень державного боргу країни є прийнятним.

У якій валюті борг

Отже почати потрібно з того, що значення має не тільки обсяг державного боргу, а й те, у національній чи іноземній валюті номіновано ці фінансові зобов'язання. Майже в усіх випадках у розвинутих країнах боргові зобов'язання виражені в національних валютах позичальників. Тобто уряди країн-позичальників залучають кошти в національній валюті своєї країни: США – у доларах, Японії – у єнах, Великої Британії – в англійських фунтах стерлінгів, країн Євросоюзу – у євро. Таким чином, уряди цих країн не зіштовхуються з курсовим ризиком. Більш того, якщо вже ситуація припікає, то завжди є свій центральний банк, який може вдатися до рефінансування якоїсь частини цього боргу.

З українськими ж державними запозиченнями ситуація зовсім інша. Нерезидентам зараз належать ОВДП на загальну суму "аж" 508 млн. грн. Відчуйте, як то кажуть, різницю.

У нас уряду готові давати в борг фактично лише міжнародні фінансові інституції в іноземній валюті або власний Нацбанк, який закриває зростаючі дірки бюджету. Але в цьому випадку не потрібно питати, а чого це в нас курс гривні до іноземних валют падає. Просто уряд має припинити використовувати друкарський верстат Нацбанку як власний бездонний гаманець.

Хто вони, ті кредитори

Також важливим є те, хто головні кредитори – внутрішні чи зовнішні. У більшості розвинутих країн головними кредиторами є внутрішні приватні інвестори, тобто переважна частина доходів залишається в цих країнах. Натомість головними кредиторами України є іноземні фінансові інституції.

Наскільки великі щорічні витрати

Ще одним важливим чинником є те, наскільки значними є щорічні витрати державного бюджету на обслуговування державного боргу.

Практично в усіх розвинутих країнах державні боргові зобов'язання мають довгостроковий характер (у США, скажімо, аж до тридцяти років) і процентні ставки за цими борговими зобов'язаннями коливаються в межах від двох до чотирьох відсотків річних, тобто навантаження на державний бюджет не є значним. Більше того, якщо взяти як приклад США, то в цьому фінансовому році навіть за суттєвого зростання державного боргу в результаті зниження процентних ставок витрати уряду на обслуговування основної суми боргу та відсотків були меншими, ніж торік.

Питання, чи падатимуть в українського уряду витрати на обслуговування основного державного боргу та процентів за ним, я вважав би риторичним. Особливо якщо згадати оті ОВДП під 28% річних.

На що витрачаємо залучені кошти

І останнє. Усі роки незалежності залучені урядами в борг кошти спрямовуються не на підвищення ефективності української економіки, а на поточне проїдання, популістську роздачу різних соціальних пільг та банально розкрадаються. І діяльність цього уряду – найяскравіше тому підтвердження.

Прикладів безліч, але наведу лише один. Так, уряд у цьому році вже збільшив статутний фонд Нафтогазу на 18 млрд. грн., внісши замість живих грошей ОВДП. Зрозуміло, що всі ці ОВДП вже протягом цього року перекочують у портфель НБУ, і Нафтогаз отримує гривню. Але враховуючи збитковий характер діяльности газового монополіста, зрозуміло, що вже протягом цього й у кращому разі частково наступного року він ці гроші витратить на покриття збитків від "унікальних" газових угод та популізму пані Тимошенко, яка дуже не хоче підвищувати ціни на газ для населення напередодні президентських виборів. Інша справа, більшість громадян країни не усвідомлює, що заплатять вони за це насправді за потрійним тарифом, бо ті борги уряду Тимошенко доведеться покривати не особисто Юлії Володимирівні, а з власної кишені всім громадянам країни багато років поспіль.

Прямий і гарантований державний борг України, який зараз становить майже 270 мільярдів гривень, або близько 35 мільярдів у доларовому еквіваленті, – це ще не кінець наполегливої праці дами, яка працює. Вона, хоч як би ми їй заважали, забезпечить, аби це борг став значно більшим, а клани, наближені до уряду, ще більше розбагатіли. Мільйони ж пересічних громадян натомість будуть змушені ще багато років із власної кишені покривати наслідки того, як вона працює.

Отже, нарощування обсягів державного боргу, який "нам не просто можна, нам необхідно збільшувати", – це цинічна політика вкрай непрофесійного та аморального уряду, який діє за принципом "після президентських виборів – хоч потоп".

ЯК ПОЗБУТИСЯ КОМУНЯЦЬКИХ МЕТАСТАЗ

23 серпня 2009 року з 15-00 до 18-00 в столиці України, на Майдані Незалежности, Комітет "Декомунізація" організував та провів загальноєвропейську акцію з вшанування пам'яти жертв тоталітарних режимів.

В акції взяли участь близько сотні представників Конгресу Українських Націоналістів, Центру Національного Відродження ім. Степана Бандери, Української Справи, ГО "Люстрації", Рідновірів, КРОГУ, Київського міського Меморіалу, Музею "Совєтської окупації", Міжнародної ліги матері і сестри молоді України, ОУН, ОУН (д).

Учасниками акції було роздано близько 1000 листівок, в яких розкривається справжня сутність комунізму та їхніх двійників – націонал-соціалістів (нацистів, фашистів). Було використано стенд з резолюціями ПАРЕ, в яких комунізм прирівнюється до нацизму, та визначався день вшанування пам'яти жертв тоталітарних режимів. Під час Акції з інформацією на стенді ознайомилась велика кількість киян та гостей столиці.

Учасники Акції тримали державні та партійні прапори, а також інформаційні плакати.

Член Політради Української партії, член ОУН, автор дослідження про комунізм Роман Матузко та директор Музею совєтської окупації Роман Круцик виступили з промовами щодо відзначення цього дня, розповіли присутнім про злочини сталінсько-совєтського тоталітарного режиму в Україні та про необхідність якнайшвидшого суду над злочинами комунізму, а також визнання ідеології комунізму – як злочинної та людиноненависницької. Голова громадського об'єднання "Люстрація" Олег Осуховський, як один з ініціаторів створення комітету "Декомунізація", розповів про потребу проведення декомунізації в Україні й закликав захистити молодь, яка намагалася прибрати пам'ятник ідеологу злочинів комунізму Володимиру Леніну.

Учасники акції вшанували хвилиною мовчання пам'ять жертв усіх тоталітарних режимів.

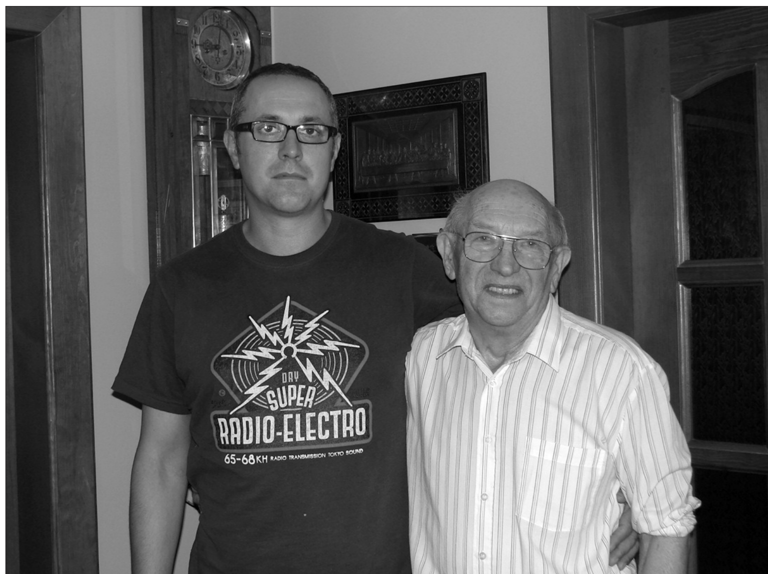
Комітет "Декомунізація"

ЛЮДИ ЧИНУ

Днями на Львівщині побував один із засновників добровільної молодіжної організації "Січ" у м. Городку й довколишніх теренах – Юрій Ілечко. Він загостив у рідний край зі своїм наймолодшим сином Робіном (на фото) з далекої Великобританії, де пан Юрій проживає вже понад шістдесят літ. Не лише туга за отчою стороною, земляками, українським словом спонукали Юрія Ілечка приїхати в Україну. Він неабияк переймався тим, що має одну важливу річ, що повинна належати громаді Городоччини – це зошит з віршами, написаними його добрим побратимом Володимиром Климком, чимало з яких присвячені Ілечкові. Пан Юрій привіз той цінний рукопис (його отримав від автора – ще у 1995 році, під час першого приїзду в Україну), сподіваючись, що він зберігатиметься у Городоцькому музеї.

Юрій ІЛЕЧКО: "КОЛИ НЕВДАВАНІ НАЦІОНАЛІСТИ ПРИЙДУТЬ ДО ВЛАДИ, ТОДІ Й УКРАЇНА ОКРІПНЕ"

– Народився я 18 лютого 1923 року в с. Ляшках Долішніх, – пригадує пан Юрій. – Батько мав у селі корчму і крамницю. Згодом побудував хату в с.Горішніх Ляшках. Мешкали ми там недовго, позаяк тато придбав хату в с. Берездівцях, де я й пішов у перший клас і провчився два роки. У цьому селі був дуже гарний греко-католицький храм і дзвіниця поряд. Пам'ятаю, якось у серпні, на жнива, за допомогою великого церковного дзвону розганяли хмари, аби не замокло збіжжя. Наприкінці 1920-х років наша сім'я перебралася у Львів. На вулиці Круп'ярській батько відкрив ковбасний склеп, але так склались обставини, що невдовзі його довелось закрити. Я ж ходив до "Рідної школи". Закінчив там 4 класи. Незабаром ми переїхали у Городок (тоді місто називалось Ґрудком Яґелонським) і оселились у будинку на вулиці Львівській, поблизу мосту через річку Верещицю (навпроти фігури Матінки Божої). Там знову ж і крамницю відкрили. Мене батьки віддали вчитись до місцевої гімназії. Німецьку мову викладав професор Вересюк, географію – професор Цяпка, ще запам'ятався викладач Пушкар. Предмети у гімназії тоді, звісно, читалися в польському дусі. Пізніше продовжував навчання вже у російській школі. Бо восени 1939 року (відповідно до пакту Молотова-Рібентропа. – **Р.С.**) прийшли москалі. Пригадую, що перед тим, як вони мали прибути, стояла досить тепла погода. Аж ось одного дня зранку позмінило, почався дощ, і дивимося: чвалає містом чингіз із карабіном – "Це совєти прийшли!" – говорять. Потім і друга група підоспіла – їхали такі змучені хлопці на возі, важко було розпізнати, що то вояки. Влітку 1941 року в містечко зайшли німецькі солдати. Це була краще оснащена і дисциплінованіша армія в порівнянні з радянською.

Юрій ІЛЕЧКО з сином Робіном – знову на землі пращурів

– Розкажіть, будь ласка, про молодіжну організацію "Січ", в зорганізуванні й функціонуванні якої у Городку і в околицях Ви активно брали участь.

– У 1941 році, власне, тільки-но прийшли німаки. Я, за підтримки української й польської інтелігенції, започаткував молодіжну націоналістичну організацію "Січ" у Городку і мене обрали її курінним. Значно долучились до діяльності тієї організації Володимир Климко і Антін Плашкевич, котрий був секретарем і ще працював у друкарні. У нас гартувалась місцева молодь 15–18-ти літ. Вчилися марширувати, співали патріотичних пісень, вивчали історію України тощо. Особисто я займався з 28 юнаками і юнками, проте в моєму підпорядкуванні ще були й інші курені, а саме: Добрянський, Черлянський, Великолюбінський, Дроздовицький. Уже достеменно не можу пригадати прізвища усіх учасників нашої організації. Пам'ятаю Марію Цуньовську, Василя і Катерину Колодіїв, Соловіїв, Влодка Світенка, Івана Цапа... Деякі мої хлопці охороняли німецькі склади зі зброєю поблизу залізничного вокзалу. Тому до мене час від часу зверталися підпільники, аби дістати для них амуніцію, гранати, запальники до них. Підтримували повстанців, як тільки могли.

Відзначу, що мої хлопці взагалі були тямущими і вигадливими: щоби терміново посеред дня перенести карабін з однієї частини Городка в іншу додумались положити зброю під труну з покійником. Урядуючи молодіжною організацією, я водночас навчався на машинному відділенні Львівської технічної школи, що розташовувалась тоді на вулиці Шептицького.

Якось допомагав я кур'єру нести важкі валізи з гранатами, і нас затримали у Львові неподалік привірцевої площі двоє німців. У мене за поясом було два пістолети, тож хотів відбитись: поки німак заглядав у валізу, я витіг пістоль і кажу: "Руки догори!" Аж дивлюся – мій побратим уже втік, а другий німець позаду тримає мене під прицілом. Здався...

Завезли у гестапо. Звідти – на Лонського, де в кімнаті-одиночці спочатку сам, потім – вкупі з двома злодіями – просидів понад місяць. Одного разу мене вкотре повели на допит. Ще на подвір'ї помітив три трупи. Завели у пивницю. Там стояли двоє нацистів з зарядженими пістолетами, стіна була пощерблена кулями, а на підлозі виднілась кров. Вони наказують мені: "Під стіну руш! Кажи, хто твій спільник?" Мені якось так неприємно зробилося. "Запорожець, – відповідаю, – перестрів на дорозі і, погрожуючи зброєю, звелів допомогти нести валізки". Та вони знали, що не кажу правди. Знову на Лонського завезли. Згодом відправили у концентраційний табір під Люблін (його називали "П'ять полів"). Одного дня туди привезли чимало українців-поліцаїв, пізніше – жидів. Нам говорили нацисти, що копаємо рови для захисту від російських танків, а виявилось, що пізніше там розстрілювали і закопували євреїв. Їм наказали скласти одяг на одну купку, взуття – на іншу. Вони стояли собі сумирно, ніби спаралізовані, й очікували смерті.

З-під Любліна нас повезли до Німеччини. Десь два тижні я перебував у сумнозвісному Освенцімі. Звідтам потрапив до Діренфорду, де працював на гасовій фабриці; згодом – нас пішки погнали у Ґросрозен. Хто не міг йти – стріляли, але коли пройшли півдороги, то приїхав кур'єр і, перелічивши арештантів, звелів конвоїрам добре пильнувати, щоби всі дійшли. Отож витриваліші тягнули слабших на власних плечах. У Ґросрозені в'язні переносили каміння з однієї купки на іншу, все продумано було так, аби ми мали якесь важке заняття. Пізніше я опинився у Дорі, де у гірських тунелях виготовляли літаки і авіабомби. Майже кожного вечора тоді відбувались наскоки з повітря американських і англійських літавців. Полонених, котрі у чомусь провинилися, не дотримувалися розпорядку, дисципліни – нацисти вішали на видному місці.

Якось нас повкидали до вагонів і майже тиждень без води та їжі невідомо куди везли. Під Ганновером потяг зупинився: почулися автоматні черги. Всі очікували, що будуть розстрілювати. Але незабаром знов рушили...

Коли нацисти та їхні союзники програли Другу світову війну, то я з українського табору, що розташовувався під Гамбургом, поїхав до Мюнхена, де зустрів знайомих з Городка – Світенків, один з яких працював свого часу в мого батька. Потім я перебрався в Австрію. Там неподалік Зальцбурга у великому будинку мешкали троє моїх вуйків: Василь Шот, адвокат зі Судової Вишні, з дітьми; вуйко Чуйко з Бібрки та Стахо Івашко, мав за німців ресторацію у Судовій Вишні. Мої дядьки дуже любили працювати, казали, що чоловік без труду не може повноцінно жити. Вуйко Шот, приміром, робив у копальні. Коли дядьки виїжджали до США і Канади, то агітували і мене з собою. Я ж дуже хотів в Україну повернутись. Одначе приходили з Чехословаччини наші хлопці і вповідали, що комуністи вже твердо зайняли позиції. Відтак, у 1948 році я поїхав до Великобританії. Непогано вивчив англійську в спеціальному перехідному таборі й звідти мав їхати працювати у шотландських штольнях, однак там більше чужинців не потребували. Тому довелося самому шукати роботу. Спочатку трудився на текстильній фабриці, згодом фарбувальником і 32 роки – аж до виходу на пенсію – швейцером на залізниці. Деякий період був головою Союзу українців містечка Банджлі.

Юрій Ілечко одружився з англійкою. У них народилося троє гарних синів; усі здобули університетську освіту. На жаль, один з них – Іван у розквіті сил відійшов у засвіти. Найстарший син – 50-літній Павло сьогодні працює аналітиком у команді президента США Барака Обами. Наймолодший – Робін також має хорошу роботу і живе по сусідству з батьком.

Пан Юрій, хоч уже давненько на пенсії, проте часу не дармує: порається у своєму квітнику, крім того усі в околиці знають про його хист до ремонту техніки і приносять полагодити несправний ремонт. А він радо допомагає і нікому не відмовляє.

Розмову вів Роман СМІЛКА.
Фото автора

ДОБРА НОВИНА

У КИЄВІ ПРЕЗЕНТУВАЛИ НОВУ УКРАЇНСЬКУ ІНФОРМАЦІЙНУ АГЕНЦІЮ

27 серпня 2009 року в приміщенні будинку Центру національного відродження відбулась презентація інформаційної агенції "Українська інформаційна служба" (УІС) та інформаційно-аналітичного інтернет-сайту "Український погляд".

У презентації взяли участь Голова Організації Українських Націоналістів (р) Стефан Романів, заступник директора Центру національного відродження імені Степана Бандери Віктор Рог та керівник Української інформаційної служби Андрій Левус.

За задумом організаторів заходу, Українська інформаційна служба має стати ефективним інструментом в інформаційному просторі України у відстоюванні її національних інтересів, особливо у світлі медійної агресії з боку Кремля. Окрім цього, УІС відіграватиме роль колективної прес-служби громадських об'єднань національного спрямування.

Як зазначив керівник УІС Андрій Левус, наразі в українському медіа-просторі спостерігається негативна тенденція посилення інформаційного впливу з боку проросійських ЗМІ, тому поява нових дієвих українських інформаційних ресурсів, що відстоюють державницькі позиції, дозволить якщо не перебрати ініціативу у свої руки, то принаймні вирівняти становище.

"Свого часу за сприяння Організації Українських Націоналістів (Революційної) за кордоном було відкрито подібну агенцію. Тоді вона відігравала значну роль в комунікуванні між закордонним українством, а також повідомляла вільний світ про злочини комуністичного режиму в СРСР проти українства та інших, поневолених московською владою, народів", – зазначив Голова ОУН (Р) Стефан Романів.

"І тепер, коли Україна є об'єктом постійної загрози, джерелом якої є нинішня кремлівська влада, ми зобов'язані робити адекватні дії щодо агресії Кремля, насамперед – на інформаційному фронті", – підсумував пан Стефан.

ПОГЛЯД ЕКСПЕРТА

ЕПОХА НАРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ,

або Українська криза: вчора, сьогодні, завтра

Земля і надра нещадно експлуатуються. Село і сільська інфраструктура, соціальна інфраструктура руйнуються. Кількість робочих місць за час незалежності у господарстві суттєво скоротилася.

Населення країни зменшується небезпечними темпами під тягарем нерозв'язаних господарських проблем. Як за таких його характеристик назвати стан українського господарства? Наскільки він відповідає інтересам українців?

Структурна криза, криза пере- і недовиробництва, власне, всепроникна господарська криза за роки незалежності була загнана всередину, схована під зовнішнім блиском імпорту, купленого українцями в борг.

Це стало закономірним наслідком глибокої політичної, світоглядної, духовної кризи українського суспільства, а передовсім – його керівництва.

З початком світової кризи 2008 року, з відтоком іноземного капіталу з України, країна демонструє найвищі у світі темпи падіння промислового виробництва і знецінення національної валюти.

Це проявляються назовні давні, внутрішні, смертельно небезпечні хвороби української економіки, які були поза увагою суспільства і влади.

Господарство, що знаходиться у такій кризі, не має внутрішніх механізмів відродження. Воно продовжуватиме і далі деградувати.

Введене в стан фундаментальних диспропорцій у часи примусової економіки, після проголошення незалежності українське господарство було кинуте у вир клептокапіталізму під розмови про "невидиму руку ринку".

Проте ініціаторам було відомо, що ця "рука" не відновить економічні пропорції

і баланси у відповідності з інтересами українського народу. Зменшення чисельності людності на шість мільйонів душ – ось результат подвійного удару по українському господарству – комуністичного і дикокапіталістичного.

Діяльність всіх урядів і президентів у роки незалежності не йшла, як мала би йти, в руслі виробленої національної економічної стратегії. Стратегія взагалі не була створена.

"Скажіть, що зробити, і я зроблю", – ці слова одного з прем'єрів характеризують безпорадність політичної "еліти" і її "масштаб".

"Безпорадність лідерів відкриває дорогу зовнішньому втручанню", – вчать чужі спеціалісти з геополітики. Тож на терені української економіки реалізовувалися стратегії і Росії, і США, і ЄС, інших країн.

Не реалізовувалася лише власна, українська стратегія. Її не було. Не було і немає її носіїв у політиці. Сьогодні, власне, як і в усі роки незалежності, пожинаємо гіркі плоди цієї "стратегічної" безпорадності влади, розірваної на клапті локальними бізнес-інтересами її складових частин.

Цивілізаційний характер економічної кризи вимагає від держави вироблення чесної і продуманої стратегії її подолання на нових світоглядних засадах, вимагає посилення ролі держави у її здійсненні.

Таке втручання держави в економіку необхідне для того, щоб господарство України і саму країну із ресурсної резервації світового використання перетворити у лідера подолання цивілізаційної кризи. Але вони (політики) про це навіть не згадують.

Стереотипні заклики урядовців про нові "зовнішні допомоги", нові кредити для подолання старої кризи української економіки, спроби інфляційним шляхом вирішити бюджетні проблеми, – не є виходом, це – продовження заганяння вглиб смертельної хвороби господарства і прогнозованого її прогресування.

І демонстрація суспільно-економічної недієздатності влади.

Саме це є основною загрозою для держави і суспільства. Влада ніби є, але фактично її немає.

Політики, діяльність яких привела країну до такої кризи і які ігнорують її згубні наслідки для народу, неспроможні результативно діяти. Тому що в економічній кризі країни матеріалізувалися їхні неадекватні уявлення про господарську діяльність суспільства.

Наявна персоналізація влади є духовним, інтелектуальним і функціональним банкрутством. Таким чином, перед українським народом постає виклик на рівні його існування.

Виклик на рівні буття цілого суспільства, який потребує нової системи координат життєдіяльності українського народу, нового світогляду і відповідної дії, а отже, нових творчих особистостей.

Українське суспільство живе в епоху народження України. В час України і час ініціації тих, хто відчуває в своєму серці відповідальність за країну.

Вони не можуть не чути, що прийшла пора їхньої суспільної дії. Народ сам з кризи не вийде. Він з себе виокремить кращих, тих хто покаже путь у майбутнє.

На Майдані українці продемонстрували готовність творити свою, не теперішню Україну. Ті, що самовладно тоді опанували трибуною Майдану з претензією на право діяти від його імені, провалили справу.

Зміни в людях Майдану пройшли непоміченими для польових й інших командирів, останні не відчули дух часу.

Сьогодні час тих, у кого болить за країну, хто знає її стан в тій чи іншій галузі, у кого є власні здобутки суспільного рівня, хто знає що, для чого і як робити для держави, для суспільства, для людей, але які не хочуть і не будуть ліктями пробивати собі дорогу до владного керма.

Саме таких людей час кличе до суспільної дії, до самореалізації. У них особлива спільна й індивідуальна відповідальність за подолання кризи в країні.

Олександр СУГОНЯКО,
президент Асоціації
українських банків

Закінчення. Початок на 1-й стор.

НОТА БЕНЕ

ДОПОМОЖЕМО НАШІЙ ШКОЛІ В КРИМУ!

Мешканці міста Щолкіне Ленінського району АР Крим відвоювали для навчання своїх діток українською мовою спершу клас, а згодом – загальноосвітню школу №3. 2006 року школа посіла друге місце в районній олімпіаді. Про високий рівень знань наших діток свідчить і той факт, що випускники навчаються у вищих навчальних закладах Києва, Харкова, інших міст України.

Однак не секрет, що в Криму постійно точиться боротьба, щоби знищити українську мову та культуру в її зародку. Одне з численних свідчень того: наша школа недоотримала сили-силенну підручників з усіх предметів. Надсилаю до редакції перелік відсутніх підручників, підготовлений учителем Віктором Сирітком.

Водночас російські школи №1 та №2 у місті Щолкіне мають і підручники, і комп'ютерні класи. То в якій державі ми живемо, якщо не можемо захистити свою рідну державну мову? І навіщо нам уряд, який дбає про олігархів та інтереси сусіднього народу в Україні?

У нас, в Криму, одна-єдина україномовна газета "Кримська світлиця", і ту постійно закривають. Росіяни вимагають, щоб російську мову зробили другою державною: тоді вже точно наші внуки забудуть українську.

Ми звертаємося до всіх читачів газети "Нація і держава": по можливості допоможіть художньою літературою для шкільної бібліотеки, адже у нас зовсім немає україномовної художньої літератури. Уклінно просимо вас надсилати книги за адресою: (індекс – 98213), місто Щолкіне, Ленінський район, АР Крим, загальноосвітня школа №3, директору.

Будемо вдячні, якщо відгукнуться громадські організації, благодійні фонди, політичні партії, українські бізнесмени та допоможуть нам укомплектувати школу необхідними навчальними посібниками.

Григорій ЯЛОВИЙ,
голова КУН міста Щолкіне.

Від редакції: Цей лист – пряме свідчення, як нелегко зберігати свою національну ідентичність українцям, які живуть в Автономній Республіці Крим. Тому ми підтримуємо друга Григорія Ялового і також звертаємося до наших читачів та усіх небайдужих: підтримаймо українську школу в Криму підручниками та художньою літературою.

ВЛАДА ЗОБОВ'ЯЗАЛАСЯ УТРИМУВАТИ ІНФЛЯЦІЮ

Україна зобов'язується перед НАТО утримувати інфляцію на рівні до 16% в 2009 році, зберегти стабільність гривні й відновити довіру до банківської системи.

Про це сказано в "Річній національній програмі на 2009 рік з підготовки України до одержання членства в Організації Північноатлантичного договору", повідомляє агентство "Українські новини".

Відповідно до програми, такі завдання є пріоритетними для України в 2009 році.

Крім того, середньостроковими цілями для країни є: оптимізація податкової системи в частині зниження податкового навантаження, розширення бази оподатковування, скасування малоефективних податків і зборів.

Також Україна зобов'язується в середньостроковій перспективі повернути заощадження населення в банківську систему й відновити кредитування реального сектора економіки.

Як повідомлялося, інфляція в січні-липні становила 8,5%, за 2008 рік – 22,3%.

Національний банк має намір утримати інфляцію на рівні до 13% 2009 року.

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

УКРАЇНСЬКА МОВА УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРЯ

Про першу медичну енциклопедію замовимо слово

Ольга ЮСЕНКО

професор Петро ЧЕРВЯК

Кого з державних мужів хвилює факт, що Україна досі не має Великої медичної енциклопедії українською мовою, – нехай відгукнуться. Хай дадуть про себе знати й ті патріоти, котрі уміють любити Вітчизну до глибини своєї кишені. Річ у тім, що 2001 року накладом в одну (!) тисячу примірників побачила світ перша за всю історію України "Медична енциклопедія" (стислий виклад). Відтоді автор – доктор медицини Петро Червяк – оббив безліч чиновницьких та всіляких інших порогів у пошуках підтримки для доповненого, повторного видання "Медичної енциклопедії", що вкрай необхідна і студентам, і лікарям, і "маленьким" українцям усієї держави. Зважмо: професор Петро Червяк з 1994 до 2001 року, тобто загалом упродовж "семилітки", самотужки здійснював роботу з укладання "Медичної енциклопедії", хоча зазвичай над подібними фундаментальними виданнями працюють великі інститути чи, принаймні, "зоряні" колективи академіків. Медична термінологія – річ специфічна. І в часи поневолення України Московською імперією, і за радянщини подібні енциклопедії контролювалися та виходили у Москві або з її відома. При цьому, звісно, за змістом відповідали не запитам української чи якоїсь іншої нації, а виключно імперським інтересам. Тому системної української медичної термінології практично не існувало.

З перших років незалежності України медична термінологія поступово ставала українською. Виходили друком чимало перекладних та тлумачних словників, медичні світила на повен голос заговорили про створення Великої української медичної енциклопедії. Щоправда, коли це диво набуде реальних обрисів – гадати непросто. На цьому тлі важко переоцінити появу малої "Медичної енциклопедії" Петра Червяка. Хоча "мала" вона лише понятійно, а насправді це товстелезний важкий фоліант, що містить не лише цілий ряд медичних термінів українською мовою, а й енциклопедичні відомості про визначних діячів української медицини з прадавніх до теперішніх часів. Академік Олександр Шалімов називає видання синтезом медичного енциклопедичного словника та медичної енциклопедії у стислому викладі та наголошує, що це перша подібна робота в українській медичній науково-довідковій літературі, яка може стати настільною книгою для лікаря, викладача, медичного навчального закладу, науковця, студента й кожного, хто цікавиться медициною. Академік АМН, член-кореспондент НАНУ професор Любомир Пиріг наголошує, що в "Енциклопедії" викладено тлумачення медичних і споріднених з медициною понять та термінів (загалом близько 32 тисячі статей), з-поміж яких і найрозповсюдженіші, і такі, що зустрічаються зрідка. Центральний методичний кабінет з вищої медичної освіти рекомендував "Медичну енциклопедію" професора, головного патоморфолога МОЗ України Петра Івановича Червяка як посібник для студентів лікарів-інтернів медичних училищ та вишів.

З-поміж заслуг не на день, а на всі часи експерти відзначають, що з появою цього видання фактично укорінився процес утворення сучасної української медичної термінології, а до того ж – здійснено систематизоване тлумачення медичних термінів та створено всі передумови для сприятливого морально-психологічного фону серед медичних працівників для застосування сучасної української медичної термінології. На етапі утвердження державності України, відновлення та очищення джерел української науки професор Червяк фактично упорядкував та зафіксував базу українського медичного термінотворення з урахуванням традицій, набутків та реалій сьогодення. Приміром, на думку вченого, з медичної термінології слід виключити деякі мовні перегини на кшталт "нацюцюрників" (презервативів) та "штрикалок" (шприців), отже в укладеній ним "Медичній енциклопедії" ви не знайдете смішних і абсурдних слів. Адже професор Петро Червяк з тих, хто уболіває за Україну і словом, і ділом. От тільки чи з'явиться "Медична енциклопедія" у доповненому вигляді та більшим накладом? Питання залишається відкритим...

Ікона Божої Матері «Цілителька»

 КАРБ ПАМ'ЯТИ

ЧЕРНІГІВ ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СУТНОСТИ

2009 рік для Чернігова став роком росту українського патріотизму та самосвідомости. З ініціативи обласної адміністрації та за підтримки національної громади міста, встановлено два пам'ятники – "Борцям за волю України" та погруддя великому сину України – Івану Мазепі.

Чернігів став другим містом в Україні, де вшанували пам'ять славного Гетьмана. Напередодні 18-ї річниці Незалежности України, з нагоди 370-річчя від дня народження І.Мазепи бронзове погруддя встановили на білій мармуровій колоні в історичному центрі міста, біля будівлі XVIII століття, одного з найстаріших навчальних закладів Лівобережної України – Чернігівського колегіуму. Створив пам'ятник Геннадій Єршов 1998 року, а споруджено і відкрито постамент на благодійні кошти.

Для духовного розвитку та освіти Чернігівщини Мазепа доклав чимало зусиль: коштом гетьмана збудовано, реставровано та оздоблено велику кількість церковних споруд. Найвідомішими з них були будівлі в таких монастирях, як Чернігівський Троїцько-Іллінський Батуринський, Домницький, Макошинський, Бахмацький, Любецький, кафедральні собори у Чернігові, церкви в Батурині, в Дігтярівці та інші. Мазепа постійно опікувався навчальними закладами. Зокрема, його коштом будувалися корпуси Чернігівського колегіуму, що пізніше доповнилися гарними бібліотеками з рідкісними рукописами.

Після відкриття пам'ятника промосковські сили намагалися провести акції протесту, влаштувавши гучну інформаційну кампанію в Україні. Забезпечуючи проїзд з регіонів, вони все-таки змогли зібрати близько трьох десятків людей похилого віку з Сум, Києва, Одеси, Миколаєва тощо. Найбільш агресивна представниця проросійської "п'ятої колони" 23 серпня близько четвертої години ранку намагалася облити фарбою постамент, але була затримана міліцією. У ході подальшої перевірки правоохоронці встановили, що ця жінка була раніше засуджена за незаконні операції з наркотиками.

Прес-служба ЧОО КУН

ХАЙ ЗІ СВЯТИМИ СПОЧИВАЮТЬ...

Саме з такими словами виходили костопільчани з лісового масиву на південній околиці міста Костополя на Рівненщині, де вперше за більш ніж шість з половиною десятиліть українським священиком протоієреєм Василем Корейчуком відправлено молебень за загиблими жертвами окупаційного фашистського режиму, про що ми розповідали в минулому номері нашої газети.

У часи воєнного лихоліття на південній околиці Костополя (де донедавна містилося "заготзерно") розташовувався мадярський гарнізон, що мав допомагати гітлерівцям встановлювати "новий порядок". Щодо порядку судити не беруся, а от масове знищення українців вони організували з великим ентузіазмом, облаштувавши місце страт у ліску неподалік. Одними з перших під кулі пішли п'ятдесят працівників залізничної станції Костопіль на чолі зі своїм керівником Михайлом Холодом. Згодом стріляли мешканців Лісополя та інших сіл району, які їхали в місто, а додому вже не поверталися. Був серед них один відчайдух, якому пораненому вдалося втекти від фашистських куль, але Івана Малиша розчавила більшовицька репресивна машина.

Однак наперекір усім ворогам боролася і мужніла українська нація на землі Костопільщини, що визнана світовим українством батьківщиною Української Повстанської Армії. Не дуже шанувала місце розстрілу патріотів і радянська влада, тому нам дуже приємно, що в день святкування 18-ї річниці Незалежности з ініціативи газети "Костопіль-центр" та районної організації Конгресу Українських Націоналістів за підтримки Української Православної Церкви Київського Патріархату належним чином вшановано пам'ять загиблих наших земляків. І не було жодного сумніву в щирості молитви всіх присутніх – від дітей до людей похилого віку.

Юрій ЛИСЕЦЬКИЙ, член КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9